

Rep. nr.: M-11293

Folio nr. :

Bundel nr.:

A.R.:10/519/A

In de zaak van:

HYPOTHEKWET

DE GEWESTELIK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd
voor het grondgebied van de provincie met kantoor
gevestigd te
welke woonstkeuze doet op het adres van haar raadsman, zijnde:

eiseres, vertegenwoordigd door mr. loco mr.
advocaat te

tegen

1. geboren te
op zonder beroep, wonende te
woonstkeuze doend bij mr. hierna vernoemd,

2. geboren te op
handelaar, wonende te
woonstkeuze doend bij mr. hierna vernoemd,

3. geboren te op
zonder beroep, thans wonende te
woonstkeuze doend bij mr. hierna vernoemd,

4. geboren te op
huisvrouw, wonende te
woonstkeuze doend bij mr. hierna vernoemd,

verweerders, vertegenwoordigd door mr. loco mr.
advocaat te

VELT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS:

De rechtbank nam kennis van:

- de gedinginleidende dagvaarding dd. 02.02.2010;
- de beschikking dd. 09.04.2010 conform art. 747 §2 Ger.W.;
- de beschikking dd. 04.03.2011 conform art. 747 §1 Ger. W.;
- de besluiten waarvan partijen erkennen dat ze tijdig werden neergelegd;

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Kennis werd genomen van het dossier van rechtspleging en van de door partijen overgelegde bundels.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen op de openbare terechtzitting van 21.10.2011.

De artikelen 2, 3, 24, 30, 33, 34, 36, 37, 40, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

1. Bijzonderste gegevens van de zaak.

De huidige vordering heeft betrekking op een onroerend goed gelegen aan de kadastraal gekend als

Het betrokken onroerend goed is eigendom van (1) die het goed in
 en dd. 28/2/05) in blote eigendom
 2005 (notariële akte van notaris verkregen van hun vader, (3) de heer die wel samen
 met zijn echtgenote (4) mevrouw het vruchtgebruik
 behield.

Eiseres stelt dat verweerders op het betrokken onroerend goed een autoherstelwerkplaats en garage hebben ingericht/toegestaan en tot op heden uitgebaat, zonder hiervoor in het bezit te zijn van de nodige stedenbouwkundige vergunningen.

Het betrokken onroerend goed is overeenkomstig het vigerende gewestplan (K.B. van 7 november 1978) gelegen in een agrarisch gebied.

In deze zone gelden de stedenbouwkundige voorschriften van art. 11.4.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

Volgens art. 11.4.1 van het voornoemde K.B. zijn agrarische gebieden bestemd voor landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen, mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met een industrieel karakter of voor intensieve veeteelt mogen slechts opgericht worden op tenminste 300 m. van een woongebied of op tenminste 100 m. van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m. en 100 m. geldt evenwel niet ingeval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

toegestaan overeenkomstig de bepalingen van art. 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van landbouw- en bosgebieden.

Op 22 januari 1998 werd voor het betrokken onroerend goed een proces-verbaal opgesteld tegen de toenmalige eigenaars, en dit wegens het uitbaten van een manege in wat vergund was als een paardenfokkerij.

Hiervoor werd op 7 april 1998 een herstelvordering ingeleid bij de correctionele rechtbank te Dendermonde. Het complex werd op 20 maart 1998 gedwongen openbaar verkocht.

De nieuwe eigenaar, gebruikte de constructies conform de bestemmingsvoorschriften. Hierdoor bleek uit aanvullend onderzoek dat de stedenbouwkundige overtreding zich vanzelf had stopgezet, zodat het parket op 23 augustus 2001 het dossier seponeerde.

Op 13 april 2006 werd opnieuw proces-verbaal ongesteld, en dit keer tegen de nieuwe eigenaars, de consoorten en dit wegens het doorvoeren van een bestemmingswijziging door in het complex een garage uit te baten.

Bij aanvankelijk proces-verbaal van 13 april 2006 (PV nr. stelde de lokale politie van de zone vast dat:

“...
Brengen uw ambt ter kennis dat wij op datum en uur als boven tijdens het uitvoeren van een huiszoeking met een bevel uitgaande van de heer te ..) inbreuken vaststellen op Vlarem I art. 2 § 1 en art. 5 § 1 om een hinderlijke inrichting klasse 3 en klasse 2 te exploiteren zonder voorafgaande melding te hebben gedaan of milieuvergunningaanvraag en op het milieuvergunningsdecreet art. 4 § 1 en § 2 om een hinderlijke inrichting klasse 3 en klasse 2 te exploiteren zonder voorafgaande melding te hebben gedaan of milieuvergunningaanvraag.

Ter plaatse wordt door ons vastgesteld dat de hangars, voorheen gebruikt als paardenfokplaats, manege gebruikt worden als autowerkplaats. Voor dergelijke hinderlijke activiteiten is een bestemmingswijzigingsaanvraag vereist.

...
Bij navraag bij de dienst stedenbouw van afdeling ruimtelijke ordening stellen wij vast dat op het goedgekeurde plan van 02/09/1986 op het implantingsplan het gedeelte door ons in het rood aangeduid, zichtbaar op foto 1 vermeld op het goedgekeurd plan, dat gedeelte ontbreekt op de tekening van de architect. Op geen enkel goedgekeurd plan is vergunning verleend voor dat gedeelte. Vermelden nog

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

dat alle paardenboxen binnen in het achterste gedeelte werden afgebroken zonder vergunning. De paardenboxen voor merries + veulens 14 stuks staan vermeld op het inplantingsplan vergunning 02/09/2006.
 ..."

verklaarde omtrent deze vaststellingen dat hij zaakvoerder was van een eenmansbedrijf:

"...
In de heb ik geen afvalstoffenregister. Ik heb geen vergunning voor de opslag van rubber, meer bepaald oude autobanden. Ik verneem dat de grote en kleine vaten olie op een opvangbak dienen te staan. Ik weet dat ik in agrarisch gebied zit daar in n dat ik een bestemmingswijziging moet aanvragen om daar een autowerkplaats te mogen hebben. Ik ben samen met mijn eigenaar van het pand. Ikzelf ben alleen verantwoordelijk voor de milieu-inbreuken.
 ..."

Begin 2007 werd door een stedenbouwkundig attest nr. 2 aangevraagd voor de bestemmingswijziging van de loods naar garage. De afdeling Land verleende op 22 januari 2007 een negatief advies:

"...
Gezien de hobbyactiviteiten van de aanvrager niet worden meegedeeld noch toegelicht, gezien de professionele activiteit van de aanvrager ook niet gekend is, gezien de grote oppervlakte van de bestemmingswijziging kan geen inschatting worden gemaakt van deze bestemmingswijziging op het agrarisch gebied, zodat geen passend advies kan worden uitgebracht.
 ..."

Op 12 maart 2007 verleende het agentschap RWO Vlaanderen een ongunstig advies m.b.t. het stedenbouwkundig attest:

"...
Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening
Overwegende dat de aanvraag in strijd is met de geldende planologische voorschriften;
Overwegende dat de aanvraag kan getoetst worden aan de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 28 november 2003 tot bepaling van de toelaatbare functiewijzigingen voor gebouwen, gelegen buiten de geëigende bestemmingszone;
Overwegende dat uit het aanvraagdossier niet duidelijk is of te leiden om welke hobby het hier gaat;
Overwegende dat er immers sprake is van het stallen van een viertal oldtimers en het plaatsen van enkele lichte vrachtwagens en een vrachtwagen zonder dat daarbij enige verdere specificatie wordt gegeven;

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Overwegende dat zich de vraag stelt waarvoor deze lichte vrachtwagens en vrachtwagen dienstig zijn; Gelet op het ongunstig advies van het departement Landbouw en Visserij – Duurzame Landbouwonwikkeling;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat de constructie niet volledig is vergund;

Overwegende dat de aanvraag de goede ruimtelijke ordening in het gedrang brengt.

..."

In de zitting van 26 maart 2007 werd met eenparigheid van stemmen beslist door het college van burgemeester en schepenen om het stedenbouwkundig attest af te wijzen.

Gezien de voornoemde vaststellingen, vroeg de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en verleende de herstellvordering aan de Hoge Raad samen met het dossier en een inventaris van de ingediende stukken.

De Hoge Raad voor het Herstelbeleid nam op 18 februari 2008 bij beslissing nr een eensluidend advies.

Verweerders hebben na dagvaarding, namelijk op 27 mei 2010 een vergunning aangevraagd voor de site, met als voorwerp: "het regulariseren van een functiewijziging".

Bij besluit van 6 september 2010 heeft het college van burgemeester en schepenen de vergunning geweigerd

Verweerders tekenden hiertegen beroep aan op 12 oktober 2010.

Op 20 januari 2011 kent de deputatie de vergunning toe, onder de vermelding in de voorwaarden dat de nieuwe functie louter betrekking kan hebben op de opslag van allerhande materialen of materieel.

2. Voorwerp van de vorderingen

2.1. Eiseres vraagt haar vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Dienvolgens te horen zeggen voor recht dat de verweerders een vergunningsplichtige functiewijziging hebben uitgevoerd zonder te beschikken over de noodzakelijke voorafgaande uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen van en dit mogelijks na toepassing van artikel 159 G.W. op de verleende regularisatievergunning, en hierdoor een constructie hebben ingericht als autoherstelwerkplaats en garage en deze functiewijziging tot op heden hebben in stand gehouden, en dit voor een site gelegen te kadastraal gekend als

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

Ondergeschikt, minstens vast te stellen voor recht dat de feitelijke en juridische toestand nog steeds verschillend zijn, zodat de vordering haar voorwerp behoudt;

Vervolgens de verweerders te veroordelen tot het onmiddellijk stopzetten van het strijdig gebruik, hetgeen impliceert de stopzetting van de autoherstelwerkzaamheden en garagewerkzaamheden die worden uitgebaat op deze site en de verwijdering van alle opgeslagen materiaal en materieel van deze site naar een daartoe bestemde stortplaats. Dienvolgens de verweerders te veroordelen tot de uitvoering van deze herstelmaatregel binnen de maand na de betekening van het tussen te komen vonnis en de verweerders tevens te veroordelen tot het betalen van een dwangsom van € 150 per persoon en per dag vertraging in het uitvoeren van het bevel tot staking van strijdig gebruik en vervolgens ook te zeggen dat deze termijn enkel gekoppeld is aan de hoofdveroordeling en geenszins een toepassing is van art. 1385bis Ger. W.;

Tevens voor recht te horen zeggen dat, indien de werken niet binnen de gevorderde termijn van één maand zouden gerealiseerd zijn, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van worden gemachtigd om van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien;

De verweerders tevens te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de dagvaardingskost meer de kosten voor de neerlegging in vergunningen- en plannenregister, en de kost van overschrijving op het hypotheekkantoor;

Ondergeschikt - in de mate waarin de verweerders in het gelijk zouden worden gesteld - de volgende prejudiciële vraag te stellen:

'Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (voor de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan het Vlaamse Gewest, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform art. 162 bis Sv. onmogelijk is voor de strafrechter?'

Het te vellen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement;

2.2. Verweerders vragen in hoofdorde, de vordering betreffende het strijdig gebruik wat de stopzetting van de autoherstelwerkzaamheden en garagewerkzaamheden die worden uitgebaat op deze site en de verwijdering van alle opgeslagen materiaal en materieel, voor zover ontvankelijk, af te wijzen als ongegrond. Minstens af te wijzen ten aanzien van en

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

wegens gebrek aan belang en hoedanigheid in hunnen
hoofde.

Ondergeschikt, de vordering betreffende het strijdig gebruik als ongegrond
af te wijzen wegens kennelijk onredelijk.

Uiterst ondergeschikt, de vordering (1) tot het opleggen van een dwangsom
en (2) om het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, af te wijzen als
ongegrond.

Tevens eiser te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van
concluanten begroot op: rechtsplegingsvergoeding: 1.320,00 euro
(basisbedrag KB 26.10.2007 geïndexeerd vanaf 1 maart 2011).
Ondergeschikt, Indien de rechtbank – *per impossibile*- van oordeel zou zijn
dat eiser geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd zou zijn, deze te
veroordelen tot een schadevergoeding van €5000 wegens een tergend en
roekeloos geding.

3. Beoordeling.

3.1. Verweerders zijn van oordeel dat:

- eiser geen belang heeft om lastens
de staking van het strijdig gebruik te vorderen daar zij als naakte
eigenaars over geen enkel genotsrecht beschikken over het onroerend
goed en de vordering enkel betrekking kan hebben op de
vruchtgebruikers;
- de herstellvordering doelloos is geworden daar er een definitieve
regularisatievergunning is tussengekomen, dat deze vergunning wettig is
en er aldus toepassing moet worden van gemaakt, dat de verleende
vergunning de werkelijke toestand omvat;
- de herstellvordering kennelijk onredelijk is;
- uiterst ondergeschikt dat er geen dwangsom moet worden opgelegd en
eveneens niet moet worden voorzien in een vonnis dat uitvoerbaar is bij
voorraad;
- wat betreft de rechtsplegingsvergoeding vragen verweerders eiseres te
veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding, hetgeen
perfect mogelijk is daar de door eiseres aangehaalde argumenten enkel
gelden voor de strafrechterlijke herstellvordering doch niet voor de
herstellvordering voor de burgerlijke rechter, minstens voor zover er
geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd zou zijn door eiser deze te
veroordelen tot € 5000 uit hoofde van tergend en roekeloos geding.

3.2. Eiser stelt dat:

- dat hij wel degelijk belang heeft bij een vordering lastens
daar uit de vaststellingen is gebleken dat zij de loods gebruikten voor herstellingen aan hun voertuigen en nergens in de VCRO is bepaald dat een herstellvordering enkel kan worden opgelegd aan de eigenaar in volle eigendom;
- door het tussenkomen van de vergunning de herstellvordering niet zonder voorwerp is geworden daar er in casu sprake is van een onwettige vergunning zodat in toepassing van art. 159 GW deze vergunning buiten toepassing moet worden gelaten. Er is volgens eiser wat betreft de vergunning sprake van een gebrekkige motivering en van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
- bovendien is er een verschil tussen de feitelijke en juridische situatie daar de loods niet enkel als opslagplaats wordt gebruikt voor de oldtimers van verweerders doch ook als herstelplaats;
- dat er aldus wel degelijk sprake is van strijdig gebruik dat op straffe van een dwangsom moet worden stopgezet;
- ingeval van afwijzing van zijn vordering stelt eiser dat hij niet kan worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding, daar de rechtsplegingsvergoedingregeling enkel van toepassing is op private personen die in rechte treden om hun persoonlijk belang te behartigen met uitsluiting van de publieke partijen welke handelen in het belang van de maatschappij;
- ondergeschikt vragen verweerders voor zover de Rechtbank hem in het ongelijk zou stellen de volgende prejudiciële vraag te stellen: *'Schiedt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (voor de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan het Vlaamse Gewest, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform art. 162 bis Sv. onmogelijk is voor de strafrechter?'*
- er in zijnen hoofde geen sprake is van tergend en roekeloos geding.

3.3. De herstellvordering gevorderd door eiser wordt gebaseerd op art. 6.1.41 § 1 VCRO dat voorziet: *'Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt, onverminderd artikel 6.1.7 en 6.1.18, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, vermeld in artikel 6.1.1, werden uitgevoerd. De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:*

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

1° voor misdrijven die bestaan, of ondermeer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoot dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.'

3.4. De vordering tot herstel inzake stedenbouw heeft geen persoonlijk karakter, maar strekt tot het doen verdwijnen van de onrechtmatige toestand die met betrekking tot het onroerend goed door de uitgevoerde werken of de gegeven bestemming is ontstaan.

De herstellvordering is een vordering in rem, dit wil zeggen dat de vordering gericht is op de zaak (de wederrechtelijke constructie) en niet op de persoon (de eigenaar, huurder, ...).

Eiser heeft wel degelijk belang om deze vordering ook te stellen lastens welke eigenaar zijn van de blote eigendom van het onroerend goed waarop de gevraagde herstelmaatregel slaat.

3.5. De vraag stelt zich aldus of er op heden na tussenkomst van de vergunning uitgaande van bestendige deputatie en gelet op de vaststellingen, nog steeds sprake is van een strijdig gebruik en aldus de staking van dit strijdig gebruik moet worden bevolen.

Verweerders stellen dat door de tussenkomst van de vergunning (weliswaar voorwaardelijk) de herstellvordering doelloos is geworden, daar waar eiser stelt dat met deze vergunning door de rechtbank geen rekening mag worden gehouden daar deze onwettig is en bovendien zelfs indien de vergunning wettig is genomen er nog steeds sprake is van een strijdig gebruik.

3.6. Conform Art.159 GW kunnen en moeten de gerechten zelfs weigeren om de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen, met inbegrip van de niet verordenende bepalingen die op

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

dergelijke akten steunen, met name als ze in strijd zijn met de Grondwet. (Art. 159 G.W.).

Het staat niet aan de hoven en de rechtbanken om in de plaats van de uitvoerende macht te treden ter beoordeling van de opportuniteit van een maatregel die tot de bevoegdheid van laatstgenoemde macht behoort (art. 159 G.W. 1994). De hoven en rechtbanken zijn niet bevoegd om de wetten aan de Grondwet te toetsen (art. 159 G.W. 1994).

Ieder met eigenlijke rechtspraak belast orgaan kan en moet, overeenkomstig art. 159 G.W. 1994 (art. 107 G.W.) nagaan of de besluiten en verordeningen, waarop een vordering, verweer of exceptie is gegrond, met de 'wet' overeenstemmen.

In casu kan de rechtbank derhalve enkel nagaan of de door de bestendige deputatie verleende vergunning overeenstemt met de wet doch geenszins in de plaats van de uitvoerende macht treden ter beoordeling van de opportuniteit van de maatregel.

Ingevolge de scheiding der machten, zijn de keuzen, de opties en de opportuniteit van het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning, als noodzakelijk onderdeel van de besluitvorming van de uitvoerende macht, niet te verenigen met de neutraliteit, sereniteit, zekerheid en de 'gerechtigdheid' die voor de uitvoering van de opdracht die aan de hoven en rechtbanken is toevertrouwd, kenmerkend moeten zijn.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dan ook dat de rechter bij de beoordeling van de herstellvordering zich niet mag begeven op het terrein van de opportuniteit, omdat dat erop zou neerkomen hem een bevoegdheid toe te kennen die onverenigbaar is met de beginselen die de verhoudingen regelen tussen de administratie en de rechtscolleges. (zie Arbitragehof, 21 maart 1996, www.arbitrage.be, nr. Arbitragehof, 28 maart 2002, www.arbitrage.be, nr. Arbitragehof, 15 oktober 2002, www.arbitrage.be, nr. Arbitragehof, 14 januari 2003, www.arbitrage.be, nr. zie ook E. LIEKENDAEL, "De scheiding der machten aan de vooravond van het derde millennium", R.W., 1997-1998, 557: "over de opportuniteit oordeelt de uitvoerende macht soeverein".)

Dit betekent niet dat de rechter geen enkele controle kan uitoefenen over de verleende vergunning.

Het behoort immers volgens vaststaande rechtspraak van zowel het Hof van Cassatie als het Arbitragehof tot de bevoegdheid van de rechter om verleende vergunningen op hun interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of deze stroken met de wet.

Eiser werpt op dat de verleende vergunning manifest onwettig is, daar (1) de bestreden beslissing niet voldoende is gemotiveerd (2) er schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel (3) en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Rechtbank stelt vast dat:

- de vergunning vermeldt dat: de bouwplaats in agrarisch gebied ligt, dat de gebouwen vergund werden als paardenfokkerij met bijhorende werkplaats en dienstgebouw, dat voorliggende aanvraag het regulariseren van de functiewijziging van paardenfokkerij naar opslagruimte beoogt, dat er aldus een functiewijziging wordt gevraagd voor het opslaan van allerlei materiaal en materieel conform art.8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28.11.2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevrije functiewijzigingen;
- In de vergunning wordt er expliciet verwezen naar de voorziene en toegestane functiewijziging door expliciet te verwijzen naar art. 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28.11.2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevrije functiewijzigingen voorziet: *'Met toepassing van 1[artikel 4.4.23 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening]1 kan een vergunning worden verleend voor het geheel of gedeeltelijk wijzigen van het gebruik van een gebouw of gebouwencomplex van de hoofdfunctie "landbouw" in de ruime zin, voorzover aan al de volgende voorwaarden voldaan is:*
 - 1°het gebouw of gebouwencomplex is gelegen in een agrarisch gebied in de ruime zin;
 - 2°het gebouw of gebouwencomplex maakt deel uit van een gebouwengroep;
 - 3°de nieuwe functie heeft louter betrekking op de opslag van allerlei materialen of materieel.'
- zonder over de opportuniteit van deze beslissing te oordelen, stelt de rechtbank vast dat niettegenstaande hetgeen eiser beweert aldus duidelijk in de vergunning werd geponeerd welke functiewijziging werd toegestaan;
- in de vergunning wordt vervolgens expliciet gesteld: *' Voorliggende aanvraag beoogt de loods op het perceel te gebruiken in functie van zuivere opslag van materialen en materieel. De gebouwen zijn bouwfysisch geschikt voor de nieuwe functie en de aanvraag voorziet niet in enige wijziging van het volume of uitzicht van de bestaande bebouwing. De nieuwe functie behoeft geen ingrijpende werken en de loods is gelegen langs een uitgeruste weg...(..)De aanvraag betreft geen productie. Ook het bestaand hoofdzakelijk vergund zijn en de niet verkrotting van het gebouw, maken een vergunning mogelijk. Voor de drie loodsen werd vergunning afgeleverd. Alleen de achterste loods werd groter uitgevoerd dan vergund, hiervoor werd PV van bouwvoortreding opgemaakt. Doch in zijn totaliteit bekeken kan gesteld*

worden dat de gebouwen hoofdzakelijk vergund zijn. Tijdens het openbaar onderzoek werd een bezwaar ingediend dat de inplanting van de loodsen niet conform de vergunning is gebeurd doch uit plaatsbezoek is gebleken dat de loodsen op de correcte plaats werden opgericht.

Met betrekking tot de beoogde functiewijziging naar opslagruimte dient gesteld dat hier toepassing kan worden gemaakt van art.4.4.23 van de codex en artikels 2 en 8 van het BVR van 28 november 2003 tot bepaling van de toelaatbare functiewijziging....(..). Voormeld voorstel voorziet een gebruik dat overeenstemt met hetgeen volgens voormeld besluit van de Vlaamse Regering kan aanvaard worden. Zo de vrees van de van de bezwaarindieners en de gemeente, dat in deze loods meer zal gebeuren dan de loutere opslag van voertuigen en containers- concreet het herstel van voertuigen- dan dient dit via het handhavingsbeleid gesanctioneerd te worden. Deze vrees kan niet als weigeringsgrond ingeroepen worden. immers een dergelijke vrees kan voor elke functiewijziging van die aard ingeroepen worden, waardoor deze afwijkingsregel onuitvoerbaar zou worden.

De aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving komen door het gevraagde niet in het gedrang. De uiterlijke verschijningsvorm van de loods wijzigt niet en de dynamiek die een opslagplaats veroorzaakt is niet van die aard dat zij deze landelijke omgeving zal ontwrichten. Het aantal bewegingen blijft beperkt tot 2 vrachtwagens per dag, om die reden dient in de vergunning uitdrukkelijk te worden vermeld dat de nieuwe functie louter betrekking heeft op de opslag van allerhande materialen of materieel.'

Uit het voorgaande blijkt dat in de beslissing van de bestendige deputatie aan de motiveringsplicht is voldaan (men verwijst expliciet naar art.8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28.11.2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevreemde functiewijzigingen zodat vaststaat over welke functiewijziging het in casu gaat en men motiveert dat er geen wijziging zal zijn noch aan de uiterlijke verschijningsvorm van de loods noch aan de dynamiek ter plaatse daar de dynamiek die een opslagplaats veroorzaakt niet groter is dan die van een manège).

Daar waar de Rechtbank niet bevoegd is de opportuniteit van de beslissing te beoordelen, noch te beoordelen of de motivering van de beslissing correct is, kan zij in casu enkel vaststellen dat aan de motiveringsplicht is voldaan.

Riser stelt verder dat er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenals een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur voorligt daar de bestreden beslissing van de bestendige deputatie geen concrete analyse maakt van de goede ruimtelijke ordening, of goede plaatselijke aanleg, rekening houdend met de bestaande toestand, de te vergunnen toestand, laat staan de plaatselijke aanleg.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

De Rechtbank stelt vast dat de beslissing expliciet gewag maakt van het feit dat het complex gelegen is in een agrarisch gebied en aansluit bij de wooncluster dat aan de overzijde van de straat een woongebied met landelijk karakter ligt waarlangs voornamelijk vrijstaande ééngezinswoningen voorkomen, dat rechts van het perceel eveneens een ééngezinswoning gelegen is en alle in de onmiddellijke omgeving voorkomende bebouwing ruimtelijk een aaneengesloten geheel vormt, dat de aanvraag louter opslag van materialen en materieel betreft en aldus geen productie betreft, dat de bestaande gebouwen hoofdzakelijk vergund zijn en correct ingeplant, er geen wijziging aan de uiterlijke verschijningsvorm zal zijn door de gevraagde functiewijziging noch aan de dynamiek.

Hieruit blijkt dat er een analyse is gemaakt van de bestaande toestand, van de gevolgen van de wijziging en er in de beslissing afdoende rekening werd gehouden met de goede ruimtelijke ordening.

Riser stelt verder dat de vergunning niet duidelijk is daar ze gewag maakt van allerhande materiaal en materieel, dit begrip zo rekbaar is dat handhaving onmogelijk is en de vergunning ook daarom buiten toepassing moet worden gelaten.

De rechtbank stelt vast dat er in casu een functiewijziging is toegestaan conform art. 8. het besluit van de Vlaamse Regering van 28.11.2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevreemde functiewijzigingen dat aldus voorziet:

'Met toepassing van 1[artikel 4.4.23] van de [Vlaamse Codex] Ruimtelijke Ordening] kan een vergunning worden verleend voor het geheel of gedeeltelijk wijzigen van het gebruik van een gebouw of gebouwencomplex van de hoofdfunctie "landbouw" in de ruime zin, voorzover aan al de volgende voorwaarden voldaan is:

1° het gebouw of gebouwencomplex is gelegen in een agrarisch gebied in de ruime zin;

2° het gebouw of gebouwencomplex maakt deel uit van een bouwgroep;

3° de nieuwe functie heeft louter betrekking op de opslag van allerhande materialen of materieel'.

In de bespreking van het besluit voor de Vlaamse Regering werd verduidelijkt: 'In agrarisch gebied komen voormalige landbouwgebouwen voor, die onttrokken zijn aan de landbouwfunctie (schuren, stallen, en dergelijke). Deze kunnen gebruikt worden louter voor de opslag van allerhande materialen of materieel, zonder dat er andere activiteiten in het gebouw plaatsvinden. Hier kan bijvoorbeeld gedacht worden aan: winterberging voor caravans, berging van oldtimers, opslag van hout voor een schrijnwerkerij, enz'.

De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat de functiewijziging niet onduidelijk is en handhaving niet onmogelijk is daar er expliciet wordt gesteld dat het in casu gaat om de opslag van allerlei materialen of materieel, zonder dat er andere activiteiten in het gebouw plaatsvinden.

Gelet op het voorgaande is de Rechtbank van oordeel dat de beslissing van de bestendige deputatie dd. 20.01.2011 niet onwettig is conform art.159 GW

3.7. Biser werpt op dat in casu de feitelijke en juridische toestand niet met elkaar overeenstemmen, dat uit de vorige vaststellingen blijkt dat er een garage/herstelwerkplaats werd ingericht, dat hiervoor geen vergunning werd verleend, dat uit de vaststellingen die dateren van 2006 en het politieel onderzoek dd. 27.08.2010 afdoende blijkt dat er nog steeds sprake is van het gebruik van de loods als een garage/herstelwerkplaats en aldus er nog steeds sprake is de facto van een strijdig gebruik.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

- de strafzaak lastens werd
geklasseerd zonder gevolg omdat er onvoldoende vaststelling van een daadwerkelijke exploitatie van een garage was;
- dat de enige vaststelling nopens de exploitatie van een autowerkplaats dateert van 13.04.2006 waarbij ter plaatse werd vastgesteld dat de hangars als autowerkplaats werden gebruikt;
- er werd vastgesteld dat het pand in agrarisch gebied gebruikt werd voor opslag van schroot, rubber, afvalolie en de opslag van afgedankte, niet rijklare voertuigen en als autowerkplaats;
- op 13.07.2006 werd vastgesteld dat het afval op het terrein verwijderd was; op 14.11.2006 werd vastgesteld dat de
aanwezige mazouttanks zou verwijderen en zich in regel zou stellen;
- bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de dd. 23.10.2006 werd aan
een vergunning klasse 3 toegekend voor het opslaan van niet-rijklare voertuigen
- op 16.11.2006 liet door de
opslagtanks verwijderen;
- op 21.05.2007 werd door de milieuambtenaar vastgesteld dat er in de loods 7 voertuigen op een betonnen vloer waren gestald, dat er een milieuvergunning klasse 3 was afgeleverd welke het stallen van 10 voertuigen toelaat en aldus was voldaan aan de milieuvergunning, dat er aan drie voertuigen herstellingswerken in uitvoering waren en dat de oude opslagtank van olie was verwijderd;
- op 13.08.2008 deden de verbalisanten een plaatsbezoek en werden er geen activiteiten vastgesteld en werd vastgesteld dat er zich in het gebouw enkel old-timer voertuigen bevonden;
- op 27.08.2010 vond er een politieel onderzoek plaats waaruit blijkt dat er drie old-timers in de loods stonden waarvan

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

verklaarde dat er aan gesleuteld werd (niet op dat ogenblik vastgesteld), een container met metaal en een blauwe lichte vrachtauto.

De Rechtbank is van oordeel dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat er een daadwerkelijke exploitatie van een garage/autoherstelplaats is. Er kan hoogstens sprake zijn van herstel van de voertuigen welke, niet in het kader van enige beroepswerkzaamheid of exploitatie, aldaar staan gestald en waarvoor vergunning is verleend.

De Rechtbank is aldus van oordeel dat op heden niet bewezen voorkomt dat er een gebruik is dat strijdig is met de op 20.01.2011 door de bestendige deputatie verleende vergunning.

Voor zover er vaststellingen zouden volgen die vooralsnog enige overtreding vaststellen, kunnen nog steeds in het kader van handhavingsbeleid de nodige maatregelen worden genomen.

Gelet op het voorgaande is de Rechtbank aldus van oordeel dat de vordering ongegrond is.

4. De gedingkosten

4.1. Gezien de ongegrondheid van de hoofdvordering worden de gedingkosten verbonden aan deze hoofdvordering ten laste van eiser gelegd.

Rekening houdende met de bepalingen van de Wet van 21.04.2007 en het K.B. van 26.10.2007 vroegen verweerders in besluiten de rechtsplegingsvergoeding te begroten op de basis rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van € 1320.

Eiser stelt dat hij als verdediger van het algemeen belang niet alleen geen RPV kan vorderen doch er ook niet langer toe kan worden veroordeeld en verwijst hiertoe naar een recent arrest van het Grondwettelijk Hof dd. 18.05.2011 dat stelt nopens de volgende prejudiciële vraag: *"Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Belgische Staat kan worden gelegd wanneer het arbeidsauditoraat in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek ingestelde rechtsvordering, terwijl op grond van artikel 162bis van het Wetboek van strafvordering geen enkele rechtsplegingsvergoeding van de Belgische Staat kan worden geëist wanneer het openbaar ministerie een strafvordering instelt die eindigt met een buitenvervolginstelling of een vrijspraak?"* dat dit inderdaad in strijd is met art.10 en 11 van de Grondwet.

4.2. De Rechtbank stelt vast dat het Arbitragehof deze beslissing als volgt motiveert:

'Bij de wet van 21 februari 2010 « tot wijziging van de artikelen 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en 162bis van het Wetboek van strafvordering en tot opheffing van artikel 6 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties » wordt in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek een achtste lid ingevoegd dat bepaalt :

« Geen enkele vergoeding is verschuldigd ten laste van de Staat :

1° wanneer het openbaar ministerie bij wege van rechtsvordering in burgerlijke procedures tussenkomt overeenkomstig artikel 138bis, § 1;

2° wanneer het arbeidsauditoraat een rechtsvordering instelt voor de arbeidsgerechten overeenkomstig artikel 138bis, § 2 ».

Krachtens artikel 6 van de wet van 21 februari 2010, zal die nieuwe bepaling in werking treden op een datum die de Koning zal bepalen.

B.4.2. Uit de parlementaire voorbereiding van die wet blijkt dat de wetgever een aantal tekortkomingen van de voormelde wet van 21 april 2007, die aanleiding geven tot een aantal onbillijke situaties, heeft willen rechtzetten (Parl. St., Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/004, p. 4), en dat hij rekening heeft willen houden met het voormelde arrest nr. Hij heeft onder

meer in twee nieuwe vrijstellingen voorzien « om het openbaar ministerie [...] [en het arbeidsauditoraat] toe te staan [...] [hun] rechtsvordering uit te oefenen in volle onafhankelijkheid, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces » (Parl. St., Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/001, p. 6). Luidens artikel 5 van de wet van 21 februari 2010, zal het nieuwe achtste lid van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn op de zaken die hangende zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding ervan.

De wetgever heeft die toepassing verantwoord vanuit een bekommernis om gelijkheid :

« Met het oog op gelijkheid en niet-discriminatie dient er inderdaad voorzien te worden in een identieke behandeling van de partijen met betrekking tot de verhaalbaarheidskwestie » (Parl. St., Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/001, p. 7). 8 B.5.1. Luidens artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, strekt de rechtsvordering van de arbeidsauditeur ertoe de overtredingen op de wetten en verordeningen die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten door de arbeidsrechtbank te laten vaststellen.

B.5.2. Bovendien bepaalt artikel 20bis van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 3 december 2006 houdende diverse bepalingen met betrekking tot het sociaal strafrecht :

« De strafvordering vervalt eveneens door de uitoefening door het openbaar ministerie van de rechtsvordering voor de arbeidsgerechten op grond van artikel 138bis, § 2, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek ».

B.5.3. Ofschoon de arbeidsrechtbank niet bevoegd is om de vervolgte strafrechtelijk te veroordelen, is de rechtsvordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek in die twee opzichten vergelijkbaar met de strafvordering die het openbaar ministerie, met inbegrip van de arbeidsauditeur, instelt voor de strafrechter.(..)Bij de totstandkoming van de wet van 21 april 2007 heeft de wetgever echter de rechtsvordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek uit het oog verloren. De regels van gelijkheid en niet-discriminatie vereisen dat die rechtsvorderingen, die in naam van het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid door een publiek orgaan zijn ingesteld, op dezelfde wijze worden behandeld als de strafvorderingen. Het is om die gelijke behandeling te herstellen dat artikel 2, 3°, van de wet van 21 februari 2010 tot stand is gekomen. Vanuit een bekommernis om gelijkheid heeft de wetgever bovendien gewild dat die wijziging van toepassing zou zijn op de zaken die hangende zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet (artikel 5 van de wet van 21 februari 2010).'

Het Arbitragehof heeft aldus geoordeeld dat de vordering van het arbeidsauditoraat op grond van artikel 138bis, § 2 te vergelijken is met de vordering van het openbaar ministerie en aldus onder meer om die reden geoordeeld dat die rechtsvorderingen, die in naam van het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid door een publiek orgaan zijn ingesteld, op dezelfde wijze worden behandeld als de strafvorderingen.

4.3.De Rechtbank stelt vast dat er nopens deze problematiek reeds een aantal vragen werden gesteld aan het Arbitragehof:

4.3.1.'De wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in zoverre zij niet voorziet in het recht, voor de gemachtigde ambtenaar van het Bestuur van stedenbouw en ruimtelijke ordening die handelt op grond van artikel 155 van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium, om een rechtsplegingsvergoeding te eisen ten laste van de beklagde en de burgerrechtelijk aansprakelijke personen die zijn veroordeeld.

De gemachtigde ambtenaar die met toepassing van artikel 155 van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium voor een strafrecht optreedt, wordt niet beoogd door artikel 162bis van het Wetboek van strafvordering doordat hij geen burgerlijke partij is. Dat artikel bepaalt immers in het eerste lid dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Dankzij een burgerlijke partijstelling kan het slachtoffer van een misdrijf het herstel verkrijgen van de schade die het heeft geleden ten gevolge van dat misdrijf. De vordering die met toepassing van artikel 155 van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium wordt ingesteld door de gemachtigde ambtenaar, stelt deze in staat de opdracht van algemeen belang waarmee hij is belast, te vervullen, vermits het in het geding zijnde herstel te maken heeft met de goede ruimtelijke ordening en niet met de schade die door bepaalde personen wordt geleden. Er bestaat bijgevolg tussen de burgerlijke partij en de gemachtigde ambtenaar een wezenlijk verschil doordat de eerstgenoemde het herstel van haar eigen schade vordert, terwijl de laatstgenoemde optreedt om het algemeen belang te vrijwaren. Wegens de opdracht die aan de gemachtigde ambtenaar werd toegewezen, die lijkt op die van het openbaar ministerie, kon de wetgever redelijkerwijs oordelen dat het niet aangewezen was om in diens voordeel de regeling van de verhaalbaarheid uit te breiden, die hij op strafrechtelijk vlak uitdrukkelijk wilde beperkt zien tot de verhouding tussen de beklaagde en de burgerlijke partij. Grondwettelijk Hof nr. 1 september 2009 (prejudiciële vraag) Amén. 2010 (zie weergave DELNOY, M.), afl. 1, 62; APT 2009 (samenvatting), afl. 4, 322; <http://www.const-court.be> (2 september 2009); BS 21 oktober 2009 (uittreksel), 68583 en <http://staatsblad.be> (27 oktober 2009); NJW 2010, afl. 217, 148, noot VANDERHAEGHEN, A.; RABG 2010, afl. 1, 24; TMR 2009, afl. 6, 779

4.3.2. 'De wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat schendt de artikelen 10 en 11 van de grondwet niet, in zoverre zij niet voorziet in het recht, voor het waalse gewest dat vrijwillig tussenkomt in de strafrechtspiegeling tegen de overtreder van de bepalingen van het waalse decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning, om een rechtsplegingsvergoeding te eisen ten laste van de beklaagde en de burgerrechtelijk aansprakelijke personen die zijn veroordeeld. Toen tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 21 april 2007 de vraag werd opgeworpen inzake de toepassing van de verhaalbaarheid van de kosten en erelonen van advocaten bij de strafgerichten, heeft de wetgever geoordeeld dat het meer conform [was] met de principes van gelijkheid en non-discriminatie dat men de rechtsonderhorigen die het herstel vragen van een schade voor een burgerlijke of een strafrechtelijke jurisdictie op gelijke voet zou behandelen. De wetgever heeft dan ook ervoor gekozen het systeem van de verhaalbaarheid uit te breiden tot de relaties tussen de beklaagde (of de beschuldigde) en de burgerlijke partij. Hij heeft daarentegen beslist dat de verhaalbaarheid niet zou gelden in de verhouding tussen de beklaagde en de Staat, die is vertegenwoordigd door het openbaar ministerie. In dat verband werd opgemerkt dat het openbaar ministerie, door vervolging in te stellen, het algemeen belang vertegenwoordigt en derhalve niet op één lijn kan worden gesteld met een

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

burgerlijke partij die de strafvordering alleen in gang zou zetten om een privébelang te verdedigen.

De vordering die door het Waalse Gewest op grond van art. 79 van het decreet van 11 maart 1999 wordt ingesteld, stelt het in staat de opdracht van algemeen belang waarmee het is belast, te vervullen, vermits het in het geding zijnde herstel te maken heeft met gevaren, hinder of ongemakken die de inrichting zou kunnen veroorzaken, en niet met de schade die door bepaalde personen wordt geleden.

Er bestaat bijgevolg tussen de burgerlijke partij en het Waalse Gewest een wezenlijk verschil doordat eerstgenoemde het herstel van haar eigen schade vordert, terwijl laatstgenoemde optreedt om het algemeen belang te vrijwaren. Wegens de opdracht die aan het Waalse Gewest werd toegewezen, die lijkt op die van het openbaar ministerie, kon de wetgever redelijkerwijs oordelen dat het niet aangewezen was om in zijn voordeel de regeling [van de verhaalbaarheid] uit te breiden, die hij op strafrechtelijk vlak uitdrukkelijk wilde beperkt zien tot de verhouding tussen de beklagde en de burgerlijke partij. (zie Grondwettelijk Hof nr. 23/2010, 25 februari 2010 (prejudiciële vraag) <http://www.const-court.be> (1 maart 2010); A.GrwH 2010, afl. 1, 243; BS 3 mei 2010 (uittreksel), 24891 en <http://staatsblad.be> (4 mei 2010))

4.3.3. De Rechtbank is gelet op de voorgaande arresten van oordeel dat:

- het Arbitragehof enkel wat betreft de vordering van het arbeidsauditoraat op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek heeft geoordeeld dat het een schending van art. 10 en 11 van de Grondwet inhoudt dat het arbeidsauditoraat geen RPV kan innen maar er wel kan toe worden veroordeeld doch dat dit geenszins naar analogie kan gelden voor de vordering van eiseres ingestelde rechtsvordering (gelet op de specifieke rechtspositie van de arbeidsauditeur);
- het Arbitragehof heeft geoordeeld dat wegens de opdracht die aan de gemachtigde ambtenaar werd toegewezen, die lijkt op die van het openbaar ministerie, de wetgever redelijkerwijs kon oordelen dat het niet aangewezen was om in diens voordeel de regeling van de verhaalbaarheid uit te breiden, die hij op strafrechtelijk vlak uitdrukkelijk wilde beperkt zien tot de verhouding tussen de beklagde en de burgerlijke partij (aldus oordeelde het Arbitragehof dat de RPV terecht niet in het voordeel van eiser kan worden toegekend doch heeft het Arbitragehof niet geoordeeld dat het niet in het nadeel van eiser kan worden toegekend).
- tot op heden nog niet duidelijk is of de gemachtigde ambtenaar die een herstelmaatregel vordert voor de Burgerlijke Rechter en in het ongelijk wordt gesteld, kan worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding daar waar de gemachtigde ambtenaar in het geval hij in het gelijk wordt gesteld, wordt verondersteld geen recht te hebben op een rechtsplegingsvergoeding daar hij in het algemeen belang optreedt.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

4.3.4. Eiser vraagt de volgende prejudiciële vraag te stellen: *'Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan het Vlaamse Gewest, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform art. 162 bis Sv. onmogelijk is voor de strafrechter?'*

De rechtbank is van oordeel dat in casu gelet op het voorgaande, op deze vraag kan worden ingegaan, daar het antwoord op deze prejudiciële vraag onontbeerlijk is om over de gedingkosten uitspraak te kunnen doen.

Tegen een beslissing om al dan niet een prejudiciële vraag te stellen kan geen afzonderlijk rechtsmiddel worden aangewend (artikel 29 B.W.A.H.).

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak en in eerste aanleg,

Alle andere, meeromvattende en tegenstrijdige middelen en conclusies van de hand wijzend;

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk doch ongegrond;

Nopens de gedingkosten, verzendt de zaak naar het Grondwettelijk Hof en schort de uitspraak nopens de gedingkosten op tot het Grondwettelijk Hof bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak zal hebben gedaan over de volgende vraag : *'Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan het Vlaamse Gewest, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform art. 162 bis Sv. onmogelijk is voor de strafrechter?'*

Zegt dat overeenkomstig artikel 27§1 BWAH een expeditie van dit vonnis zal worden overgemaakt aan het Grondwettelijk Hof.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van de zevende kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, zetelend in burgerlijke zaken, op **VIJFENTWINTIG NOVEMBER TWEEDEUZEND EN ELF** alwaar aanwezig waren :
voorzitter van de zevende kamer en
toegevoegd rechter,
griffier.